

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1266/2023
07.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, коју заступа пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5346/22 од 21.12.2022. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5346/22 од 21.12.2022. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 5346/22 од 21.12.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 259/20 од 05.10.2022. године у ставу другом, трећем и петом изреке, тако што се **УСВАЈА** тужбени захтев и обавезује тужена да тужиоцу за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године на име накнаде штете исплати:

на име разлике између минималне и исплаћене зараде укупан износ од 45.043,14 динара и то:

- за мај 2017. године износ од 1.579,83 динара,
- за јун 2017. године износ од 494,07 динара,
- за август 2017. године износ од 1.579,83 динара,
- за октобар 2017. године износ од 494,07 динара,
- за новембар 2017. године износ од 494,07 динара,
- за јануар 2018. године износ од 4.077,08 динара,
- за фебруар 2018. године износ од 494,07 динара,
- за март 2018. године износ од 2.882,74 динара,
- за април 2018. године износ од 1.694,88 динара,
- за мај 2018. године износ од 4.092,71 динар,
- за јун 2018. године износ од 1.694,88 динара,

- за јул 2018. године износ од 2.893,79 динара,
- за август 2018. године износ од 4.092,71 динар,
- за септембар 2018. године износ од 495,97 динара,
- за октобар 2018. године износ од 4.092,71 динар,
- за новембар 2018. године износ од 2.893,79 динара,
- за децембар 2018. године износ од 1.694,88 динара,
- за јануар 2019. године износ од 6.204,64 динара,
- за март 2019. године износ од 120,56 динара,
- за април 2019. године износ од 534,69 динара,
- за мај 2019. године износ од 948,82 динара,
- за јул 2019. године износ од 948,82 динара,
- за август 2019. године износ од 36,71 динар и
- за октобар 2019. године износ од 508,83 динара, и

на име разлике између додатка на зараду у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године обрачунатог на зараду у висини минималне зараде и исплаћеног додатка на зараду укупан износ од 21.310,07 динара и то:

- за мај 2017. године износ од 756,61 динар,
- за јун 2017. године износ од 236,61 динар,
- за август 2017. године износ од 756,61 динар,
- за октобар 2017. године износ од 236,61 динар,
- за новембар 2017. године износ од 236,61 динар,
- за јануар 2018. године износ од 1.952,61 динар,
- за фебруар 2018. године износ од 236,61 динар,
- за март 2018. године износ од 1.380,61 динар,
- за април 2018. године износ од 808,61 динар,
- за мај 2018. године износ од 1.952,61 дина,
- за јун 2018. године износ од 808,61 динар,
- за јул 2018. године износ од 1.380,61 динар,
- за август 2018. године износ од 1.952,61 динар,
- за септембар 2018. године износ од 236,61 динар,
- за октобар 2018. године износ од 1.952,61 динар,
- за новембар 2018. године износ од 1.380,61 динар,
- за децембар 2018. године износ од 808,61 динар,
- за јануар 2019. године износ од 2.959,27 динара,
- за март 2019. године износ од 60,27 динара,
- за април 2019. године износ од 267,34 динара,
- за мај 2019. године износ од 474,41 динар и
- за јул 2019. године износ од 474,41 динар,

све са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног преписа пресуде,

а **ОДБИЈА** захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да накнади тужиоцу трошкове целог поступка у укупном износу од 53.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 259/20 од 05.10.2022. године, ставом I. изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Основног суда у Лесковцу за поступање у овом предмету као неоснован. Ставом II и III. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати на име разлике између минималне зараде и исплаћене зараде укупан износ од 45.043,14 динара и на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и исплаћеног додатка укупан износ од 21.310,07 динара, све са законском затезном каматом на појединачно одређене износе почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, као неоснован. Ставом IV изреке, утврђено је да је тужба тужиоца ради исплате накнаде штете због неисплаћених трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.01.2016. године до 01.01.2020. године повучена. Ставом V изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 33.000,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 5346/22 од 21.12.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Лесковцу П1 259/20 од 05.10.2022. године у ставу другом, трећем и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац, због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, са предлогом да се о истој одлучи у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је дала одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), у вези са одредбом члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. ЗПП, Врховни суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца ради

уједначавања судске праксе, па је на основу члана 404. став 2. тог закона одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. ЗПП и оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку доношења побијане другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у утуженом периоду био у радном односу код тужене на неодређено време у звању вишег референта са утврђеним коефицијентом за исплату зараде у висини од 8,85. На основу налаза и мишљења судског вештака економско – финансијске струке, утврђени су појединачни износи тражене разлике зараде за спорни период у две варијанте. Према првој варијанти, висина разлике између минималне и основне зараде која је тужиоцу исплаћена без увећања по Закључку Владе Републике Србије износи 45.043,14 динара, док висина разлике на име тзв. „косовског додатка“ обрачунатог на зараду у висини минималне зараде износи 21.310,07 динара, а према овој варијанти је тужбени захтев одређен. По другој варијанти, нема разлике у заради коју тужилац потражује, јер је зарада коју је тужилац примио са тзв. „косовским додатком“ већа од минималне зараде.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца сматрајући да исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно, јер је са тзв. „косовским додатком“ реализована у већем износу од минималне зараде. Стога по налажењу нижестепених судова тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Врховни суд је не прихвата овакво становиште нижестепених судова, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужилац на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“ бр. 113/17 и 86/19) има право на исплату минималне зараде. Осим тог, тужиоцу у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. Према налазу вештака тужиоцу је у спорном периоду плата обрачуната у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац има право на исплату плате у висини минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је већа од минималне зараде, али је мања од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање за 50% месечно. Из ових разлога тужилац има право на утужену разлику плате, па су нижестепене пресуде преиначене и тужбени захтев тужиоца усвојен.

Како су преиначене нижестепене пресуде и усвојен тужбени захтев поводом ревизије тужиоца, то су преиначене нижестепене пресуде и у погледу одлуке о трошковима, тако што је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па му на основу члана 153. став 1, 154. и 163. став 2. Закона о парничном поступку, припадају потребни трошкови целог поступка према оствареном успеху у спору у укупном износу од 53.000,00 динара. Висина је одмерена на име тражених и опредељених трошкова за састав тужбе у износу од 9.000,00 динара, састава жалбе у износу од 18.000,00 динара и састава ревизије у износу од 18.000,00 динара, све према важећој АТ и трошкова вештачења у износу од 8.000,00 динара. Тужиоцу нису признати трошкови на име заступања од стране пуномоћника из реда адвоката на рочиштима будући да ови трошкови нису опредељени по броју предузетих радњи, као ни трошкови судских такси, у ком делу захтев такође није опредељен у смислу члана 165. став 2. ЗПП.

Туженој не припадају трошкови одговора на ревизију из разлога што се не ради о трошку који је потребан за вођење парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

На основу члана 165. став 2. ЗПП Врховни суд је одлучио о трошковима поступка као у ставовима трећем и четвртом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**